

Nowe Przymierze

„Oto idą dni – mówi Pan – że zawrę z domem izraelskim i z domem judzkim nowe przymierze. Nie takie przymierze, jakie zawarłem z ich ojcami w dniu, gdy ich ująłem za rękę, aby ich wyprowadzić z ziemi egipskiej, które to przymierze oni zerwali, chociaż ja byłem ich Panem – mówi Pan.” – Jer. 31:31, 32

„Potem wziął kielich i podziękował, dał im, mówiąc: Pijcie z niego wszyscy; albowiem to jest krew moja nowego przymierza, która się za wielu wylewa na odpuszczenie grzechów.” – Mat. 26: 27, 28

Nauka o nowym przymierzu jest obok nauki o Okupie najtrudniejszą w Biblii. Chociaż wersetów mówiących o tym przymierzu jest wiele, nie ma systematycznego wykładu tego zagadnienia.

W historii chrześcijaństwa nauka ta najwcześniej została zachwaszczona różnymi teoriami, zwłaszcza że chrześcijanie, chcąc odróżnić się od Żydów, poczęli siebie uważać za tych, z którymi Bóg zawarł nowe przymierze. Sprawa jest tym trudniejsza, że ta sama krew, która oczyści z grzechu całą ludzkość, oczyszcza Jego Kościół, wybierany w okresie Wieku Ewangelii. To zrozumienie stało się dość wcześnie podstawą do stworzenia pojęcia „powszechnego zbawienia” w wieku obecnym, bez odróżnienia „klasy duchowej” od „klasy cielesnej”.

Daje się zauważyć, że wśród „braci” istnieją trudności w zrozumieniu tego zagadnienia. Powszechne i częste twierdzenie, że jesteśmy w przymierzu z Bogiem, nie ułatwia zadania. Aby jednak zrozumieć zawilości naszego tematu, musimy krótko omówić zagadnienia pokrewne.

DWA NASIENIA ABRAHAMA

Bóg, Stwórca, przygotowując Abrahama do zawarcia z nim przymierza, wielokrotnie obiecuje mu liczne nasienie: „Potem wyprowadził go na dwór i rzekł: Spójrz ku niebu i policz gwiazdy, jeśli możesz je policzyć! I rzekł do niego: Tak liczne będzie potomstwo twoje. Wtedy uwierzył Panu, a On poczytał mu to ku usprawiedliwieniu” – 1 Mojż. 15:5-6; „I rozmnożę potomstwo twoje jak proch ziemi, tak że jeśli ktoś zdoła policzyć proch ziemi, również potomstwo twoje będzie mogło być policzone” – 1 Mojż. 13:16; „Otóż, obietnice dane były Abrahamowi i potomkowi jego. Pismo nie mówi: I potomkom – jako o wielu, lecz jako o jednym: I potomkowi twemu, a tym jest Chrystus” (...) A jeśli jesteście Chrystusowi,

tedy jesteście potomkami Abrahama, dziedzicami według obietnicy” – Gal. 3:16, 29.

Obietnica dana Abrahamowi obejmowała swym zasięgiem jednego potomka (nasienie), który jednak składa się z Głowy i Ciała – zupełnego Chrystusa, i mówiła o rozmnożeniu nasienia (potomka) jako proch ziemi. Werset z 1 Księgi Mojżeszowej 15:5 nic nie mówi o „rozmnożeniu potomka”, lecz o nasieniu jako „gwiazdy na niebie” – bezpośrednim potomstwie Abrahama. Dostrzegamy tu zatem dwie klasy: potomka, pokazanego w Izaaku, czyli kompletnego Chrystusa – gwiazdy na niebie – klasę duchową, i zrodzonych z potomka jako proch ziemi – całą ludzkość. Abraham występuje tutaj jako „ojciec wiary”. Oczywiście, obietnica zawierała też przywileje naturalnego (ziemskiego) potomstwa Abrahama, ale – jak nas poucza apostoł Paweł – ci ziemscy potomkowie to „teraźniejsze Jeruzalem, gdyż jest w niewoli razem z dziećmi swymi”, zaś przymierze Zakonu pokazane zostało w Hagarze (Gal. 4:25).

Zauważmy jednak, że apostoł Paweł w 3 i 4 rozdziale Listu do Galacjan nic nie mówi o nowym przymierzu, lecz o przymierzu Sary i przymierzu Hagar, a zatem o przymierzu Abrahamowym i przymierzu Zakonu. Przymierze Abrahamowe, opisane w 15 i 17 rozdziale 1 Księgi Mojżeszowej, uwzględnia trzy klasy: duchową, ziemską – jako potomków duchowego nasienia – i naturalne dzieci Abrahama. Musimy zatem pamiętać o dwóch warstwach komentarza: 1 – gdy w Abrahamie widzimy „ojca wiary” i 2 – gdy Abrahama traktujemy wyłącznie jako postać historyczną, a nie proroczą.

OKUP

Okup w Nowym Testamencie jest zawsze określany jako równoważna cena – w odniesieniu do Adama. „Pierwszy Adam i drugi Adam” – te pojęcia przywodzą na myśl obraz wagi, na której upadek pierwszego człowieka i wyrok wydany przez Boską sprawiedliwość musi zostać zrównoważony przez „niewinną krew Zbawiciela”. Słowo **Okup** zawiera w sobie przede wszystkim pojęcie **wartości** i nie mówi nam nic o sposobie oddania życia. Inaczej jest z określeniem **Ofiara** – ze słowem tym wiąże się sposób i ceremonia przelania krwi, choć niekoniecznie krwi. Biblia mówi również o ofiarach ze zboża, różnego rodzaju darów i pieniędzy. Na pytanie, w jaki sposób został złożony okup (wartość), możemy odpowiedzieć: „Przez ofiarę krwi Zbawiciela”.

Okup i Ofiara to dwa różne pojęcia, których nie należy mieszać, chociaż obydwa dotyczą oddania życia przez Zbawiciela. Nowy Testament zawsze odnosi okup do Zbawiciela, Jezusa Chrystusa (2 Tym. 2:5, 6; Tyt. 2:14;

Mat. 20:28).

Musimy pamiętać, że tym, co przywraca nam życie, jest okup, krew Chrystusa. Pan przez ofiarę (mając doświadczenie) może nam pomagać, ale na podstawie okupu. Oczywiście złożenie okupu i ofiary jest ze sobą ściśle powiązane, zwłaszcza gdy mowa o „ofierze za grzech”. Ofiara za grzech to pojęcie, które zawiera w sobie zarówno samą wartość złożonego życia, jak i sposób jej spalenia. Z tego też powodu mówimy, że ofiary mogą być również bez okupu, ale słowo „okup” jest określeniem wartości ofiary za grzech. Widzimy zatem, jak splatają się pojęcia **Okup i Ofiara za grzech** (choć nie ofiara jako taka).

W określeniu **Okup** zawarte jest pojęcie „równoważnej ceny”. Zatem jeśli za „prawego” Adama mógł zapłacić taką cenę tylko doskonały Jezus, to członkowie Ciała Chrystusowego nie mogą mieć udziału w okupie. Nie posiadają bowiem wartości doskonałego życia. Z łaski Bożej jednak mogą mieć udział w „krwi ofiarniczej” swego Mistrza. *„Skoro zaś dzieci mają udział w krwi i w ciele, więc i On również miał w nich udział (przez spłodzenie ich do boskiej natury), aby przez śmierć zniszczyć tego, który miał władzę nad śmiercią, to jest diabła, i aby wyzwolić wszystkich tych, którzy z powodu lęku przed śmiercią przez całe życie byli w niewoli. Bo przecież ujmuje się On nie za aniołami, lecz ujmuje się za potomstwem Abrahama. Dlatego musiał we wszystkim upodobnić się do braci, aby mógł zostać miłosiernym i wiernym arcykapłanem przed Bogiem dla przebłagania go za grzechy ludu. A że sam przeszedł przez cierpienie i próby, może dopomóc tym, którzy przez próby przechodzą”* - Hebr. 2:14-18.

Zauważmy jeszcze dwie sprawy:

1. Udział we krwi dotyczy również tych, którzy w jakimś stopniu wątpią - „podległych niewoli”, zwanych przez Objawiciela „wielkim ludem”;
2. Śmierć Pana (kompletnego - w tym Oblubienicy i jej towarzyszek - wielkiego ludu) oznaczać będzie zniszczenie diabła - jak nas poucza św. Paweł (2 Tes. 2:8), w „paruzji”, przez „epifanię” zabity będzie „niegodziwiec” - ziemskie ramię Szatana. Rozumiemy przy tym, że obiecany na tak wysokim poziomie żywot Ciała Kościoła jest darem Bożym, a udział we krwi - wielkim przywilejem.

POŚREDNIK

Krótkie wyjaśnienie roli pośrednika pomoże nam zrozumieć naukę o nowym przymierzu. Przykładem pośrednika w Biblii jest Mojżesz; jego chwalebna misja polegała na jednaniu Boga z ludem izraelskim. Biblijny pośrednik jest podobny do mediatora i zawsze występuje pomiędzy zwaśnionymi stronami. Dlatego też ani Adam, ani Abraham nie mieli pośrednika. Musiał go

mieć jednak „lud twardego karku”. W pewnej chwili ciężko doświadczony Mojżesz proponuje Bogu, by wymazał go z księgi życia, a ocalił lud. Bóg tej ofiary nie przyjmuje, lecz mimo to zachowuje naród.

Wynika z tego, że pośrednik potrzebny jest wówczas, gdy lud jest niedoskonały i grzeszny, aby przez mądre działanie przywieść go do Boga. Z chwilą oddania Bogu przyprowadzonych do doskonałości ludzi, rola pośrednika, jaką będzie pełnił Zbawiciel, skończy się. Do ważnych atutów Jezusa jako pośrednika apostoł Paweł zalicza jednorazową ofiarę życia - Jezus, będąc doskonałym, miał coś, co mógł ofiarować.

Z rozważań tych wnioskujemy, że lud Boży, uznany przez Stwórcę za synów, nie musi mieć pośrednika. Św. Paweł mówi jednak, że przybliżyliśmy się do pośrednika; nie mówi jednak „przez” pośrednika, lecz „do” (Hebr. 13:24) - do Pośrednika, aby stać się Jego częścią, jako „Ciało Chrystusowe”.

Nasze usprawiedliwienie następuje na tych samych warunkach, na jakich skorzysta z niego ludzkość w Tysiącleciu. Jeśli teraz nie wykorzystamy tego usprawiedliwienia i nie wytrwamy w ofiarowaniu do końca życia, w czasie Tysiąclecia nie będziemy już mogli tego zrobić. Nasze usprawiedliwione życie złożyliśmy Bogu na ofiarę, co oznacza, że zrzekliśmy się przywilejów Tysiąclecia na rzecz lepszego życia w niebie.

Z tego względu jednak, że okupem jest jedno życie złożone przez Zbawiciela, nie można go podzielić. Mówimy zatem, że „sprawiedliwość okupu została nam przypisana”, podobnie jak Abrahamowi, chociaż on był usprawiedliwiony, by być przyjacielem Boga; nie mógł być jednak spłodzony do boskiej natury przed Mesjaszem.

STARE I NOWE PRZYMIERZE

W Liście do Hebrajczyków apostoł Paweł szeroko i dokładnie tłumaczy, na czym polega kapłaństwo starego i nowego przymierza. Pod nazwą „stare” ma na myśli przymierze Zakonu. Nie omawia tu przymierza Abrahama, lecz zajmuje się tamtymi dwoma przymierzami. Wyjaśnijmy Boską zasadę: realizacja planu zbawienia zawsze rozpoczyna się od Żydów: Jezus według ciała był Żydem; łaska wysokiego powołania przez siedem lat była głoszona tylko Żydom - od chrztu Pana aż do Korneliusza, poganina. Zatem obietnica zawarcia nowego przymierza odnosi się w pierwszej kolejności do Żydów. Co więcej, wszystkie narody mają przyjść do Jeruzolimy, miasta żydowskiego, by słuchać Boga. Zapewne nie chodzi tu o fizyczną migrację narodów, lecz powszechne uznanie Jeruzolimy jako stolicy świata i źródła, skąd płynąć będzie zbawienie.

Apostoł Paweł chce wyjaśnić braciom żydowskiego pochodzenia (wszak list pisany jest do Hebrajczyków),

czym różnią się warunki starego przymierza Zakonu od warunków nowego. Porównuje pośredników - Mojżesza i Chrystusa, świątynie - namiot na puszczy i świątynię niebieską, ofiary za grzech - ze zwierząt i osobistą ofiarę krwi. Dowodzi też, że Chrystus jako arcykapłan nie należy do porządku Aaronowego (był z pokolenia Judy), lecz Melchizedekowego, którego kapłaństwo było wyższe niż Aaronowe.

Porusza też ważną sprawę: niedostatkami przymierza Zakonu był brak miłosierdzia, przez co nie można było podać zbawczej dłoni upadłemu człowiekowi. Chrystus Pan, który złożył ze swojego życia jedną ofiarę, może stosować miłosierdzie, służyć swym bogatym doświadczeniem, a przede wszystkim, przez swój okup, przywrócić życie ludzkości, dając jej doskonałe warunki naprawy.

Stare przymierze miało dwa zadania:

1. Poprzez przekazanie ludziom doskonałych praw wyrytych na tablicach kamiennych, miało dać szansę zbawienia i poznania grzechu.
2. Miało zabezpieczyć naród przed degradacją do czasu przyjścia Chrystusa, jak to obrazowo ukazuje św. Paweł: „Czymże więc jest zakon? Został on dodany (do przymierza Abrahama) z powodu przestępstw, aż do przyjścia potomka, którego dotyczy obietnica; a został on dany przez aniołów do rąk pośrednika” - Gal. 3:19. Dodany do przymierza Abrahama, realizował tę część obietnicy, która dotyczyła naturalnego potomstwa Abrahama w obecnej epoce; a że Zakon nikogo do doskonałości nie przywiódł, Żydzi skorzystają z nowych warunków, by uzyskać życie wieczne pod nowym przymierzem.

NOWE PRZYMIERZE

Realizacja Planu Zbawienia rozpoczyna się od narodzenia Jezusa. Bóg Mu ciało usposobił, wydoskonalił (jak mówi przekład interlinearny) - ciało, które od początku przeznaczone było na okup. Myśli młodego Jezusa, od chwili, kiedy zaczął pojmować rzeczy, skłonne były do ofiary i posłuszeństwa Bogu. Świadczy o tym wydarzenie, jakie miało miejsce w Świątyni, kiedy miał On dwa naście lat. Po ukończeniu trzydziestego roku życia poświęcił się Bogu, rozpoczynając składanie ofiary. Ukazywał, jakie będzie Jego Królestwo w przyszłości. Jego cuda, przypowieści i przysłowia dotyczyły tego chwalebego Królestwa - to o nim wciąż myślał, o nim nauczał. Po to przyszedł na ziemię.

Wygnanie z raju zamknęło przed człowiekiem drogę do drzewa życia - życia wiecznego. Przed bramą raju stanęli dwaj aniołowie i wirujący miecz; miecz, który czyha, by ściąć tego, kto spróbuje wejść do raju i osiąść życie wieczne. Prorok Zachariasz głosi, że

miecz „zasnął”, i proroczo woła (13:7): „Ocknij się, mieczu, przeciwko mojemu pasterzowi i przeciwko mężowi - mojemu towarzyszowi! - mówi Pan Zastępów. - Uderz pasterza i będą rozproszone owce, ja zaś zwrócę swoją rękę przeciwko maluczkiemu”. Apostoł Paweł, jakby odwołując się do tego proroctwa, mówi: „A teraz objawionej przez przyjście Zbawiciela naszego, Chrystusa Jezusa, który śmierć zniszczył (dosł.: udaremnił), a żywot i nieśmiertelność na jaśnię wywiódł przez ewangelię” - 2 Tym. 1:10. Mamy więc dwie łaski: przywrócenia życia i uzyskania nieśmiertelności (Jan 1:16).

Głównym celem planu Bożego był okup za Adama i jego wszystkie dzieci. Wielka miłość Boża przewidziała jednak coś więcej: „na jaśnię wywiódła” (dosł.: oświeciła) nieśmiertelność, jako szczególną łaskę, najpierw dla Syna, potem Jego Ciała. Jest to nagroda za szczególną wierność.

Pierwszym etapem zaprowadzenia nowego przymierza jest zagwarantowanie i zabezpieczenie go drogocenną krwią Chrystusową. Osobnym przywilejem Kościoła Chrystusowego jest udział jego krwi w ofierze Chrystusa. Nie może ona mieć udziału w samej wartości życia, bo życie ludu Bożego jest wciąż niedoskonałe, lecz w ofierze - tak jak to pokazano w *Cieniach Przybytku*(1). Dlatego też ludzkość na swój uprzywilejowany czas musi czekać aż do zakończenia ofiary Ciała Chrystusowego. Ponieważ zaś ta ofiara obejmowała w pewnej części i tych, co nie do końca byli wierni (Wielkie Grono), Boska cierpliwość będzie czekała, aż dokonają oni swoją ofiarę.

Przed śmiercią Chrystus Pan polecił swoje życie Bogu. Wcześniej powiedział jednak, że nikt nie zabrał mu tego życia - będzie miał prawo odwoływać się do niego, aby orędownać za swym ludem. Kiedy Pośrednik (Głowa i Ciało) zostanie skompletowany, a krew Kościoła przedłożona Bogu Ojcu, co pokazane było przez wniesienie krwi kozła Pańskiego do świątyni najświętszej, sprawiedliwość Boża przyjmie ostatecznie okup i ofiarę jako zapłatę za Adama i jego dzieci i ludzkość zostanie przekazana Chrystusowi, by ją naprawiał i błogosławił.

Jednak - jak już powiedzieliśmy wcześniej - najpierw obejmie to Żydów, wszczepionych we własny korzeń, w Chrystusa (Rzym. 11:25-28), a następnie pozostałe narody, jak mówi Proroctwo Micheasza 4:1-3: „I stanie się w dniach ostatecznych, że góra ze świątynią Pana będzie stać mocno jako najwyższa z gór i będzie wyniesiona ponad pagórki, a ludy tłumnie będą do niej zdążać. I pójdzie wiele narodów, mówiąc: Pójdźmy w pielgrzymce na górę Pana i do świątyni Boga Jakuba, i będzie nas uczył swoich dróg, abyśmy mogli chodzić jego ścieżkami, gdyż z Syjonu wyjdzie zakon i słowo Pana z Jeruzalemu! Wtedy rozsądzać będzie liczne ludy i rozstrzygać sprawy wielu narodów. I przekują swoje miecze na lemiesz, a swoje włócznie na sierpy. Żaden

naród nie podniesie miecza przeciwko drugiemu narodowi i nie będą się już uczyć sztuki wojennej.”

WARUNKI WPROWADZENIA NOWEGO PRZYMIERZA

I. Podstawa prawna

Każda działalność Boża oparta jest na sprawiedliwości. Nawet wielka miłość Boża nie mogła nic zdziałać przeciwko niej, gdyż sprawiedliwość jest podstawą tronu Bożego. Dlatego też mądrość Boża przewidziała potrzebę okupu, by Adam, a z nim cały rodzaj ludzki, został wybawiony od wiecznej śmierci.

Złożenie okupu i jego zastosowanie wymagało pewnego porządku, o którym mówi apostoł Paweł: *„A każdy w swoim porządku: jako pierwszy Chrystus, potem ci, którzy są Chrystusowi w czasie jego przyjścia”* - 1 Kor. 15:23. Słowo „porządek”, przełożone ze słowa „tagma” - szyk, jest terminem wojskowym. Oznacza porządek czasowy i przynależność do właściwej rangi. Przekład interlinearny oddaje ten fragment w następujący sposób: *„Każdy zaś w własnym szyku: pierwocina Pomazaniec, następnie (ci) Pomazańca w przybyciu [parousia] Jego”*. Słowo „pierwocina” (aparche) oznacza „pierwsze ofiary” lub „ofiary z pierwocin”. Apostoł Jakub pisze: *„Gdy zechciał, zrodził nas przez Słowo prawdy, abyśmy byli niejako pierwszym zarodkiem jego stworzeń”* - Jak. 1:18. Użyto tu również słowa „aparche”. Jednoznacznie mówi o tym Objawiciel: *„Zostali oni wykupieni spośród ludzi jako pierwociny dla Boga i dla Baranka”* - Obj. 14:4. W słowach: „najpierw Chrystus” mieści się pojęcie Głowy i Ciała. „Potem ci, którzy są Chrystusowi” - kupieni przez Chrystusa - mowa tu o Adamie i jego dzieciach.

Z analizy powyższych wersetów wynika, że według Boskiego prawa niemożliwe było jednoczesne zbawienie wszystkich - zarówno tych, którzy przeznaczeni są do chwały, jak i tych, którzy pozostaną na ziemi. Zasadą dwóch okresów zbawienia, osobnego dla fazy duchowej, a osobnego dla ziemskiej, wynika z ekonomii okupu. Pan dał jedno życie jako okup za wszystkich. Lud Boży, aby zostać usynowionym, musi skorzystać z okupu. Okup w Wieku Ewangelii zastosowany jest za Kościół przez przypisanie i świat nie może z niego jednocześnie korzystać. Jednego życia nie da się podzielić. Dopiero wejście Kościoła (a także Wielkiego Grona) poza zasłonę pozwoli na zastosowanie okupu za świat.

Podstawą każdego zbawienia jest okup. Dlatego też Pismo Święte pokazuje w wielu miejscach, że „czasy naprawienia” nastaną po uwielbieniu ludu Bożego. Tysiącletnie Królestwo może zaistnieć tylko wówczas, gdy jego rząd zostanie zupełnie przygotowany. Objawiciel mówi nam, że tysiącletnia stolica świata - Nowe Jeruzalem - będzie zesłane z nieba (Obj. 21:2). Aby zstąpić z nieba, musi się tam najpierw znaleźć.

Elihu, mówiąc o Bogu, oświadcza: *„Przeto wy (przyjaciele Ijoba), mężowie rozumni, słuchajcie mnie: Bóg nie ma nic wspólnego z bezprawiem, Wszechmocny z nieprawością. Owszem, odplaca On człowiekowi według uczynków i sprawia, że powodzi mu się według jego postępowania. Bo to jest pewne, że Bóg nie popełnia bezprawia i Najwyższy nie łamie prawa”* - Ijob 34:10-12. Raz dawszy człowiekowi wolną wolę, Bóg nie ingeruje w jego postępowanie. Prawa Boże są tak ułożone, że złe postępowanie człowieka powoduje brak łaski Bożej. Człowiek zawsze jest zmuszany do wyboru. Widzimy tę zasadę w wyborze, jaki został dany Izraelowi: *„A jeśli by się wam wydawało, że źle jest służyć Panu, to wybierzcie sobie dzisiaj, komu będziecie służyć: czy bogom, którym służyli wasi ojcowie, gdy byli za Rzeką, czy też bogom amorejskim, w których ziemi teraz mieszkacie. Lecz ja i dom mój służyć będziemy Panu”* - Joz. 24:15. Dlatego też każde wybawienie zostanie dane na prośbę. Zarówno naród izraelski, jak i cały świat poprosi o życie, zobowiązując się do przestrzegania Boskich praw.

II. Doskonałe warunki

Aby człowiek mógł dokonać sprawiedliwego wyboru, musi mieć odpowiednie ku temu warunki. Najpierw powinien przekonać się, że dalej nie poradzi sobie bez Boga. Pomoże mu w tym wielki ucisk. Utworzone z największym wysiłkiem ekumeniczne królestwo świata nie przyniesie ludziom spodziewanego „pokoju i bezpieczeństwa”. Spowodowany niezadowoleniem klas uciskanych, wielki ucisk przeorze ludzkie serca. Kiedy nastanie, zgodnie z zapowiedziami Daniela i Pana Jezusa, świat będzie już posiadał wiedzę o nadchodzącym Królestwie Bożym - Ewangelia o Królestwie będzie już ogłoszona. Ukierunkuje to proces przemian w ludzkich umysłach (Mat. 24:14). Bóg ze swej strony odmieni atmosferę ziemi (Hebr. 1:10, 11; Ps. 102:26, 27) i usunie choroby i dolegliwości ludzkie, a sama ziemia zakwitnie jak ogród (Izaj. 35:5-7). Prorok Joel pisze: *„Nie bój się, ziemio! Raduj się i wesel, gdyż Pan dokona wielkich rzeczy! Nie bójcie się wy, zwierzęta polne, gdyż zazielenią się pastwiska na stepie; drzewa wydadzą swój owoc, drzewo figowe i winorośl obficie rodzić będą. A wy, dzieci Syjonu, wykrzykujcie radośnie i weselcie się w Panu, swoim Bogu, gdyż da wam obfity deszcz jesienny i ześle wam, jak dawniej deszcz, deszcz jesienny i wiosenny. I klepiska będą pełne zboża, a prasy opływać będą moszczem i oliwą. I wynagrodzę wam szkody lat, których plony pożarła szarańcza, konik polny, larwa i gąsienica, moje wielkie wojsko, które na was wyprawilem. Wtedy będziecie jeść obficie i nasycicie się, i wystawiać będziecie imię Pana, swojego Boga, który dokonał u was cudów, i mój lud nigdy nie zazna wstydu. I poznacie, że Ja jestem wśród Izraela i że Ja, Pan, jestem waszym Bogiem i nie ma innego; i lud mój nigdy nie zazna wstydu”* - Joel 2:21-27.

Lepszy też będzie pośrednik między Bogiem a ludźmi - człowiek Jezus Chrystus wraz ze swą Małżonką (1 Tym. 2:5; Hebr. 7: 22; 8:6; Gal. 3:29). Mając tak doskonałe warunki, ludzkość będzie mogła dokonać właściwego wyboru.

III. Doskonała informacja

Informacja będzie doskonała. „I już nie będą siebie nawzajem pouczać, mówiąc: Poznajcie Pana! Gdyż wszyscy oni znać mnie będą, od najmłodszego do najstarszego z nich - mówi Pan - Opuśćcie bowiem ich winę, a ich grzechu nigdy nie wspomnę” - Jer. 31:34. Wiedza ta będzie wypływać również z ogromnej skarbnicy pamięci ludzkiej. Prawo Boże wpisane będzie w serce człowieka: „Złożę mój zakon w ich wnętrzu i wypiszę go na ich sercu. Ja będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem” - Jer. 33:33.

Prorok Joel pisze: „A potem wyleję mojego Ducha na wszelkie ciało, i wasi synowie i wasze córki prorokować będą, wasi starcy będą śnili, a wasi młodzieńcy będą mieli widzenia” - Joel 3:1 (NP). Wynika z tego, że wszechstronna informacja od Boga obejmie wszystkich ludzi.

IV. Pomoc

Wiele miejsc w Piśmie Świętym, zwłaszcza w obrazach, pokazuje, że ludzkość otrzyma pomoc w odnowieniu umysłów i pozbyciu się degradacji „teraźniejszego wieku złego”. Doświadczenia Chrystusa Pana, Jego Kościoła i Mężów Starego Testamentu (popiół czerwonej jałowicy) zostaną wykorzystane w czasie wieku „naprawienia”. Poprzez cuda wzbudzenia Łazarza i córki przełożonego synagogi Pan pokazał, że udzielenie pomocy wzbudzonym będzie leżało w gestii ich najbliższych. Wydatną pomocą dla powracających do doskonałości będą też więzi społeczne łączące ludzkość

w czasie Tysiąclecia.

Pomoc wynika z filozofii zastosowania Okupu. Okup, jako wystarczająca cena za Adama, obejmuje całą ludzkość. Pan złożył w Okupie nie tylko swoje życie, ale i prawo „rozradzania się i napełniania ziemi”. Tym sposobem Okup obejmuje bez wyjątku wszystkie dzieci Adama. Z Okupu skorzystał już Kościół, za którego był on zastosowany przez przypisanie. Po zabranii Kościoła do nieba Okup został zwolniony i ta jego część stanowi „nadwyżkę” przy ostatecznej zapłacie, co uwiódolni się zapewne w udzielanej pomocy.

Kiedy Okup zostanie statecznie zapłacony, spowoduje to wzbudzenie z martwych - najpierw tych, którzy mają zagwarantowane życie - Proroków (lepsze zmartwychwstanie: Hebr. 11:35), potem pozostałych. Chociaż Biblia nie wyjawia, jaka będzie kolejność wzbudzania reszty ludzkości, myślę jednak, że najpierw powstaną ci, którzy będą najbardziej znani żyjącym ludziom. Byłoby trudno rozpoznać np. Adama, gdyby był on pierwszym ze wzbudzonych.

Wzbudzona ludzkość zacznie kroczyć świętą drogą (Izaj. 35:8), wykonując w doskonały sposób wolę Bożą - doskonałe prawo. Całe doświadczenie Kościoła i Proroków będzie tu wykorzystane w tym celu, by pomóc człowiekowi. Jest to „zastosowanie ofiary” jako sposobu wprowadzenia okupu w życie.

Powyższe wersety doskonale określają stan prawny Tysiąclecia. Dopóki Ciało Kościoła nie zostanie uzupełnione, dopóty warunki takie nie zaistnieją na ziemi. Nowe przymierze nie wejdzie w życie przed uzupełnieniem ofiary Ciała Chrystusa.

Wyłuda Bolesław
R-
„Straż”

(1) Ofiary dnia pojednania - cielec i kozioł - Cienie Przybytku, str. 51-68 (wydanie z 1992 r.)